

de feestavonden van *Pulchri*. Zeer beroemd werd zijn allegorisch-humoristisch drama: *De Stichting van Scheveningen*, waarin kreeften, kabeljauwen en zee-monsters optraden. Nog beter bijna slaagde zijne gemoderniseerde *Klucht van Blauwbaard en Mevrouw Blauwbaard*. Het sprak van zelf, dat zulk een feestdrama niet kon tot stand komen, dan met medewerking van alle artisten. Onze eerste meesters waren onmiddellijk gereed om de prachtigste decoratiën met lijmverf te schilderen — om kostumen te kiezen of te improvizeeren, om de acteurs te grimeeren, als het noodig was. Niets was interessanter, dan een blik achter de schermen van *Pulchri*, wanneer het acteursgezelschap gekleed was, en in de bontste afwisseling door elkaar krioelde. Het scheen of op zulk een avond vernuft en geest zeer goedkoop verkrijgbaar waren. Van alle zijden klonk de vroolijkste en vriendelijkste kout. Daarna joeg de regisseur de vroolijke bent naar het tooneel — en de vertooning begon:

Eerste bedrijf — eerste tooneel. Een armoedig burgervertrekje, tevens *chambre à coucher*. Poover ameublement. Op een withouten keukentafeltje brandt een koperen olielamp, verlichtende twee bejaarde personen, man en vrouw, de echtelieden Selkirk — vader en moeder van den later zoo beroemden Robinson Crusoe. De heer Selkirk *Senior* ontkleedt zich en gaat te bed, na vooraf eene blauwe wollen slaapmuts over zijne grijze hairen te hebben getrokken. De oude heer Selkirk staft dat hij met aandacht de vertooning van eene Fransche klucht: *La consigne est de ronfler* heeft gevolgd; ook zijne bejaarde echtgenoot valt met den neus op den bijbel in slaap. Van buiten, van de straat, klinkt plotseling een ongemeen lawaai, veroorzaakt door schreeuwende pretmakers, die de harmonica bespelen. Weldra bestormt de wilde troep het huisje der Selkirks, en komt de verloren zoon, Alexander, luid juichend in het slaapvertrek zijner ouders. De oude heer Selkirk vliegt woedend op uit den slaap, en spreekt zijn vloek over den ontaarden zoon. Moeder Selkirk valt in zwijm.

Zoo was het eerste bedrijf van *Pulchri's* beroemd drama: *Robinson Crusoe of de schipbreuk van het fregat: De Ontbinding*. Het was in het jaar 1867 — in het laatst van December, toen onze Tweede Kamer ontbonden werd, na verwerping der begrooting van Buitenlandsche zaken. Nog iets anders had in 1867 de algemeene aandacht getrokken — Van Lennep's roman *Klaasje Zevenster*. Er werd veel getwist over het derde deel, waarin Klaasje's ontmoetingen in het etablissement Mont-Athos waren beschreven. Een en ander droeg er toe bij om invloed te oefenen op het tweede bedrijf van *Robinson Crusoe of de schipbreuk van het fregat: De Ontbinding*.

Het tooneel stelde voor de gelagkamer van Mont-Athos met het daaraan verbonden personeel. Zeer opmerkelijk werd hier aan Klaasje Zevenster eene plaats afgestaan. Daar het tierend gezelschap van Alexander Selkirk zich hier vertoont, had de auteur van dit drama gelegenheid, om den jongen matroos eene ontmoeting te verschaffen met Klaasje Zevenster — eene ontmoeting, die over zijne toekomst zou beslissen.

Het derde bedrijf stelde den vollen oceaen voor. Het zwellen der golven werd zichtbaar gemaakt door onzichtbare utiliteiten, die onder een geschilderd